

A következő generáció

Versek és prózák a Kamasz Teraszról

Az elmúlt években kialakult irodalmi közösségben, az irodalommal az iskolán kívül is barátkozó, értő, érzékeny, az írás iránt fogékony diákokkal foglalkoztunk a Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtár „teraszán”. Panorámás, látványos terasz volt ez. Egyre több fiatal látogatott el hozzánk, s hozta el írásait, osztotta meg gondolatait, terveit, vágyait, amelyekről beszélgettünk, és igyekeztünk a művészi, szépirodalmi látásmód felé terelni őket. Reméljük, hogy minél több fiatalban sikerült elszórni az irodalom iránti szeretet magvait, s hosszú időre benépesül a terasz; baráti, mesterségbeli csapat épül: lélekben és tudásban is megerősödnek ezek a fiatalok.

Ennek a munkának az első „gyümölcse” az a négy fiatal diák, akik havonta egyszer belakták a könyvtár teraszát, és itt bemutatkoznak; lehetőségük van bebizonyítani azt, hogy rájuk vár a jövő. Alkotásaik lelkülete, az írások őszintesége, világlátásuk, mély érzelmi nyitottságuk, kíváncsiságuk, vágyaik, gondolataik jutnak most el az olvasóhoz, hogy biztatást, örömet, a befogadás izgalmát és őszinte kritikát kaphassanak.

Kérjük, adjanak bizalmat ezeknek a fiataloknak!

Nagy Zsuka és Béres Tamás

BARKÓCZI ESZTER

2003-ban születtem Nyíregyházán. Jelenleg a Zrínyi Ilona Gimnázium padjait koptatom. Már alsó tagozatos koromtól kezdve írok történeteket, de komolyabban csak egy-két éve kezdtem el foglalkozni ezzel. Ekkor jöttem rá arra is, hogy a fordítás is érdekel; szerencsémre pedig két olyan nyelvet vehettem fel, amelyeket régóta szeretek: a spanyolt és a franciát. Szabadidőmben szeretek olvasni, színházba járni, emellett foglalkoztat a pszichológia és az emberi jogok; írásaimban gyakran jelenítek meg fontos társadalmi kérdéseket is.

Akit szerettem

Nyugodtsággal teli hangja elhitei minden emberi lényvel, hogy nincs semmi ok a szomorúságra. Nevetni tud a saját nyomorúságán is. Szereti a hangversenyeket, az alulértékelt könyveket, a bonyolult monológokat, az ókori görög irodalmat, a céltalan utazásokat, az idegen nyelveket. Értelmetlen játékokat űz, amelyekben természetesen mindig ő győz. Sokat beszél olyan témákról, amelyekhez egyáltalán nem ért, de mégis elhitei veled, hogy a dolgok úgy vannak, ahogyan ő látja. Tényeket dönt meg, nem bírja elviselni, hogy nincs igaza. Nem éri be azzal, hogy egy ember; mindenki akar lenni.

Azt mondja, van egy hely, ahol a szeretet mindenben felül tud kerekedni: a kapzsi polgárokon, a nyomorúságon, az elmúláson, a halálon. Még nem találtam meg ezt a helyet. Sokat gondolkoztam azon, hogy vajon merre keressem, mikor rájöttem, hogy ez is csak egy az elméjében gyártott illúzióknak, amelyeket gyermeki bájjal kreál magának. Amiről beszél, csupán csak egy zavaros agy képzelgése, nem is hely, inkább egy állapot; egy fejezet az életében.

Jegy nélkül utazik. Mintha már megszokta volna. Nem hibáztatom érte. Jobban ismeri a szegénységet, mint bárki más. Most, mikor már megengedhetné magának, úgy tesz, mintha még mindig nélkülözne. Sose vallaná be, hogy már nem ahhoz a réteghez tartozik, amelyhez régen.

Sokat gúnyolódik a gazdagokon. Szerinte az, ami szép, nem biztos, hogy jó. Rongyos cipőben jelenik meg vendégségben, hogy minél jobban kitűnjön közülünk.

Szelíd. Egyszerű. Érdeklődő. Melegszívű. Minden ismerőset a keblére öleli, elmondja szíve rejtelseit.

Más napokon hálósobája teljes sötétségébe burkolózik, és egyedül van. Sokat motyog az orra alatt, olyan szavakat használ, amelyeket csak a hozzá hasonló irgalmas szívek értenek. Ha elmegyek a szobája ajtaja előtt, tisztán hallok gyászos zongorajátékát,

amelyet akárhányszor elront, keserű, szívet tépő zokogásban tör ki. Sokszor mindenféle köszönés nélkül megy el, egyedül hagyva nyomorúságos lelkemet. Van, amikor napokig nem tér haza. Ha megkérdem, hogy merre járt, azt a választ kapom, hogy nagyon messze.

Azt állítja, hogy a szerelem nem létezik. Sose ereszkedik le az emberi érzelmek végtelen, kimeríthetetlen kútjának mélyére. Mindig csak a közepéig mászik le, oda is csak azért, hogy teste és lelke megtapasztaljon egy kicsit az életből. Miután úgy érzi, hogy ennyi elég volt, hangos kacagásba kezd, kigúnyolja a reménytelen szerelmeseket, az összetört szívű balgákat.

Éjnek évadján kitarja szobája ajtaját, és így üvöltözik: „Megtaláltam!”. Felriadok, megnézem, hogy mi történt vele. Mire odaérek, fejét az ajtófélfába veri. Széles homlokán izzadtságcseppek gyöngyöznek, szeméből könny csordul ki, ajkát sivár mosolyra húzza. Azt mondja, hogy megtalálta az örökkévalóságot. Sosem fogom megfejteni mondatai, lénye értelmét.

Dühös. Ítélező. Arrogáns. Kicsinyes. Nem fogadja el más segítségét.

Búcsúbeszédeket ír, amelyekkel megijeszt. Kilencvenkilenc levelet találtam a fiókjában, címezetlenül, összegyűrve, megviselten. Az utolsót, a századikat bizonyára jól elrejtette, feltéve, ha egyáltalán elkészült. Talán az a minden titkok levele, amelynek olvasásakor az őt körülvevő rejtélyek megoldódnak. Ki is lenne olyan bátor, hogy ezt elolvassa, és megfejtse bonyolult jellemét.

Olyan, mint egy tűzre vetett angyal. Az önsajnálát lángjai egyre magasabban csapnak fel körülötte, ő pedig nem tud menekülni előlük. Elnyeli a tehetetlenség mindenestül.

Sokszor felemlegeti élete legszebb napját, hálát adva a magasságnak, hogy megélhette azt a csodát, amelyet akkor tapasztalt. Sosem beszélt róla nekem. Lehet, hogy félti életének ezen részét, fél bevezetni engem a Paradicsomába, hiszen az én egyszerű, kopottas énem fel sem ér az ő nemes személyéhez.

Úgy gondolom, hogy Ámor büntetésnek szánta őt nekem, hogy megtapasztaljam az emberi élet összes élményét, még ha ehhez először fel kell jutnom a mennyországba, utána pedig váratlan zuhanórepülésben le kell ereszkednem a poklok legmélyére is.

MAGYAR BOGLÁRKA

Megszületett. Él. Színház–irodalom–rántott hús rajongó, és írni is szeret. Sőt, egyenesen imád. Elsősorban novellákat, másodsorban színpadi alkotásokat, harmadsorban pedig érettségit, a VPG-ben, mert jövőre Pesten tanul tovább. Nemrég első helyezést ért el Gyulán, az Erkel Diákúnepek önálló irodalmi alkotás kategóriában, az iskolai drámacsapattal pedig szintén arany minősítést kaptak irodalmi színpad kategóriában, Rejtély Európában című darabjáért. Azt mondtam már, hogy kék a kedvenc színe?

Így lesz

Már három napja kergeti a láz.
Fogócskázna. De nem kapta el,
mert ő nagyon gyors.
Leelőz engem, apát,
meg a szelet is.
Hamar meggyógyul.
Így van.
Hétféig bevesz száz aszpirint,
három tányér frisslevegőt is,
és rajzolok neki,
meg mesét olvasok,
pont, mint Ó.
És kész is.
Szombat van. Bevitték.
Én ordítottam, hogy ne, hogy
meggyógyítom cikkezett narancssal,
vajás kenyérrel, adok
teát a pöttyösből, de neki valami
más kell.
Szombat van.
És ahelyett, hogy, hintázni mennénk el,
vagy kalózhajóra szállnánk,
a kettős buszra fogunk.
Bemegyünk hozzá.
Ott csak egy ágynyi a szoba.
Ott nincs álom a falakon, ott csak
fehérség van.
De az rengeteg.
Azt mondta, ha jól figyelek,
meglátom az árnyakat,
ahogy táncolnak.

De én nem láttam.
Ő meg csak mondta.
Így volt.
– Az egy hatalmas hinta!
Én és te vagyunk rajta.
Az meg a szörny az ágy alól.
A nagyobbik.
Velünk táplálkozik.
Ma rajzolt.
De annyira furcsa volt...
Halvány vonalakat húzott.
Volt rajta egy Földgömb, körülötte pontnyi csillagok,
meg szakállas bácsi.
Rámutatott és azt mondta,
felmegy hozzá.
És ott marad.
De én nem mehetek.
Oda csak azok mennek, akiket idelent
a szörnyek sem esznek meg.
– Ott megszerzem Hook kapitány kincsét,
amit annyira akartál. Ott jobb lesz. Hidd el...
Elhittem.
Majd megtörtént az,
én csak álltam ott,
valaki kirángatott,
én meg elhatároztam, hogy űrhajós leszek.
És felmegyek.
És meglátogatom.
Viszek neki cikkezett narancsot,
meg vajas kenyeret,
és teát a pöttyösben.
Így lesz. Én tudom, hogy így lesz.

Megálló

Büdös utcazaj, hangos üvegcsörrenés és piacsík az aszfalton, ami távol visz a valóság földjétől, ami átlök az érzéseiden és a szádra üríti a szíved teljes tartalmát.

Igen. Még a három hónapos szakítást is, amit eredetileg elfelejteni akartál, amikor kiléptél a házból és nekiindultál vakon az éjszakának. Azt mondták neked, hogy jó lesz egy kicsit 'kirúgni a hámból', te meg egyszerűen csak elhitted. Ezt mesélted úgy egy órája, amikor megtaláltalak teljesen véletlenül.

Várjuk a buszt.

– Nagyon durva este volt! – mondod. Rajtam kívül senki nem érti, mit beszélsz, ha most

mennél el ógörögből vizsgázni, biztosan nem húznának meg. Azt nem tudom, miért pont bölcsész lettél, mert, hogy én az vagyok, érthető, de te régen mindig a kertben barangoltál, a hinta tetején ültem és figyeltelek. Lány létedre meg merted fogni a gyíkot, és ez tetszett, sokszor jobban lekötött a te látványod, mint odabent a Cartoon Network.

Lazán veszem ki a kezedből az üveget, nincs erőd utánanyúlni. Elneveted magad, az ölemben fekszel, mint régen a fa alatt, a játszón. Még így is szép, akarnám mondani, de nem teszem. Behunyod a szemed, arra kérsz, hogy én is tegyek úgy, hát csinálom. Valami általad kitalált térképről kezdesz magyarázni, megint ógörögre váltasz a fülemnek, csak szavakat hallok ki a leheleted mögül, olyanokat, mint a novella-folyó és disztichon utca harminckettő per hexameter. Bűzlenek a szavaid a vodkától.

Várjuk a buszt.

Fázol. Pulcsit nyújtok, elfogadod. Szitkozódsz, hogy Pali így meg úgy, hogy nem érdemelt meg téged, és jobb is, hogy vége van. Nem szólok el magam, nem akarom mondani, hogy fél órája még a megálló üvegének támaszkodva potyogtattad a könynyeidet, és zengett a környék a Palizásodtól. Úgy váltakozik a hangulatod, mint a hangsúlyos és hangsúlytalan szótagok. Talán most megnyugszol. Éppen ideje, mert kezdek belefáradni abba, hogy

várjuk a buszt.

Holnap zh, én mégis itt ülök a környék legromosabb megállójában veled. Veled, akit majdnem el is felejtettem a hosszú évek alatt.

–10 év hosszú idő... – kívánczik ki belőlem, pedig bennem semmi nincs, mégis a számra kéredeznek a szavak, én pedig megengedem nekik. Te válaszul nyögsz egyet, aztán a hátadra fordulsz és rám nézel, látod a barna mogyorókat a szememben, én pedig a tiedben a tengert a hajótoposzoddal.

– Mégis itt vagy – mondod, és ezt tisztán értem, rejtett volt az alanya. Dőlnek belőled a fonémák, amik néha-néha lexémákat alkotnak. Valahogy szóba hozod anyádat, a Balaton melletti kis nyaralót, ahol kialakult az a bizonyos barátság közöttünk, mert amúgy te kezdettől fogva tudod, hogy én vagyok a Bandi a szomszédból, felismertél, csak nem mondat. Leszidsz, amiért nem én mondtam előbb.

Akkor is volt, hogy együtt vártuk a buszt. Pont, mint most.

Hirtelen elsírod magad, úgy ugrassz ki az ölemből, mintha semmi bajod nem lenne, de nem jutsz el két lépésnél tovább. Felzokogsz, mintha valaki tűzre tette volna a könyvespolcodat. Sírás közben nem is nekem beszélsz, a buszmegállóban gyónod meg a nem létező bűneidet és az öklöddel csapkodod, őt hibáztatod az elcseszett életért, amiért az anyád annyira orvosnak akart, és te azért se annak mentél, amiért minden pénzedet könyvekre költöd még ma is, amiért az a szemét Pali a szomszédból csak beetetted, hogy tetszik neki a kis világod a novella-folyóval és epika hajtású autókkal. „Hajnali részegség” motyogom magamnak, és nyugtatásképp skandálni kezdem az Odüsszeia első sorát. Valamiért lehiggadsz tőle te is.

Már elskandáltam neked a fél művet, mire teljesen befejezed a sírást, a szemed sokkal tisztább. Kifolyt mögüle a szabadság és a Balaton melletti nyaraló és az anyád, kijózanodsz és megint az a cserfes kislány vagy a gyíkkal a kezében, mint régen, én pedig az a szégyenlős fiú a piros tetős házból, akire szűk a pókemberes pulcsija és tejszőke a haja. Akivel nyaranta játszottál. Akivel lekvárt ettél és fára másztál, aki soha nem mert neked elmondani, tőle kaptad a piros betűkkel írt levelet, nem pedig Palitól, aki szemben lakott.

Deja vu motoszkál a porcikáimban, ahogy egymás előtt ülünk. Én mosolygok, te mosolyogsz, egy kis gyík szalad el a lábam előtt.

Leszel a barátom? – ugrik be a kép.

– Igen – feleled másodjára is.

SOMOSI ZSUZSI

Somos Zsuzsanna Sára vagyok. Nemrégiben töltöttem a tizenhetet, a Zrínyi Ilona Gimnáziumba járok. AJTP tagozatos harmadéves kollégista vagyok. Csak, hogy a bűvös számnál maradjunk, szintén három éve kezdtem el komolyabban foglalkozni az írással. Ebben nagy segítségemre volt magyartanárom, Martinovszkyné Kondrák Margit, aki felkészített különböző pályázatokra, versenyekre. Régebben próbálkoztam (sőt még ma is) internetes oldalakon történő írással. Ilyen például a Wattpad. Egy városi versenyen („A kommunizmus áldozataira emlékezünk” címmel futott) különdíjat nyertem, és voltak kisebb versenyeken első-második helyezéseim. A különdíjas novellám szerepelt a Semjéni Krónikákban, annak a településnek az újságában, ahonnan származom. Ami leginkább motivált az utóbbi időben, az írásban, az tagadhatatlanul a zene és Bobbi Dempsey egy idézete: „Don't tell me it's raining. Show me what it feels like to be standing in the rain. Azaz: „Ne azt mondjuk, hogy esik az eső, hanem mutassuk meg milyen érzés az esőben állni.” Ez a célom.

Szeretném valójában megmutatni másoknak, „milyen érzés az esőben állni”.

Kamillák

Sajgott a lábam. Minden egyes lépésnél egyre nagyobb fájdalom nyilallt bele, olyan jól ismert izomláz, de nem álltam meg a térdig érő fűvel – inkább gazzal – borított emelkedőn. Hajtott a kíváncsiság, a reménykedés, illetve az akaraterő. Vajon olyan látvány vár, mint hat éve? Olyan maradt a rét, a folyó? A virágok illatát ugyanúgy érezni? Ezt hamarosan megtudom.

Csak pár fájdalmas lépésemben, a szűrő oldalamba került, és felértem a domb tetejére. Mitagadás, kellően elfáradtam. A látvány azonban rabul ejtett. Hiába fújt olyan erősen a szél, hogy szőke loboncos hajamat szabályosan tépte, egy-két kóbor tincs így is a szemembe került, ki kellett őket simítanom onnan a bal kezemmel, a jobbal ugyanis a szalmakalapomat fogtam. Térdig érő világoszöld ruhámba pedig minden gond nélkül ugyanúgy belekapott, és próbálta hátráztatni előrehaladásomat. Viszont megérte. Az előttem elterülő, fehér kamillákkal borított rétet élénkpiros pipacsokkal díszítette az anyatermészet. A folyó ívesen kanyarodott zöldeskék vizével a nem messze hömpölygő fűzfák tövében. Semmit sem változott. Ez jó érzéssel töltött el, hogy gyerekkorom kedvenc rejtekhelye érintetlen maradt a durva, mindent felőrlő emberi társadalomtól. Kicsit már sajnálom, hogy ennyi időnek kellett eltelnie, hogy újra eljőjjenek ide. Csak nemrégiben értettem meg, hogy milyen értékes is az idő. Mert születésünkkel elindul egy bizonyos homokóra, és nem figyelünk rá, pedig nagyon is kéne, mert nem tudjuk így vakon, hogy mennyi homokszemcse pereg benne. Eltöltjük az időt veszekedéssel, gyűlölködéssel, értelmetlen posztolásokkal, mint „mit ettem ma vacsorára”, videójátékokkal és egyéb érdektelen apróságokkal. Csak akkor eszmélünk fel, ha fogyóban

van, azaz elénk tolnak egy papírt, amin feketén-fehéren ott virít, ennyi idő van. Én sem voltam különb. Most pedig ez a fogyó idő készlet, hogy idejőjtek, mert nemcsak egykori kedvenc, titkos helyemen állok, hanem a legjobban gyűlöltn is. Lehajoltam, hogy szakítsak egy pipacsot.

– Lili, fáj a lábam! – nyöszörögte mögöttem a barna hajú kisfiú, kinek szeme teljesen ugyanolyan színben pompázott, mint az enyém. Családi vonás.

– Gyere, már itt is vagyunk, Vencel! – próbáltam biztatni a hét éves öcsémet, aki piros pólójával és nadrágjával eltéveszthetetlen volt a zöld gazok tengerében.

– Az előbb is ezt mondtad!

– Nézd csak! – segítettem fel az utolsó lépésnél kezemmel a domb tetejére.

A duzzogó kisfiú arca hirtelen megelevenedett, ahogy elénk tárult a táj. Kicsit megnyugodtam, hisz én rángattam ide, megmutatni a kedvenc helyemet. Nagyit azt mondta, ha már sétálni jövünk, hozzunk neki egy kis kamillát is. Egyből ez a hely jutott az eszembe.

– Gyere, fogócskázunk! – húzgálta meg a pólóm alját, kizökkenve merengésemből.

– Nem, itt nem jó fogócskázni. Túl sok a méh – húztam el a számat.

Az a sok virág persze némi élőlényt is vonzott magával. Előszórással a darazsakat is.

– Akkor... ússzunk! – csillant fel a szeme a folyót meglátva.

– Vencel, nagy a sodrás, itt tilos fürdeni! Egyébként azt mondtuk nagyinak, hogy szedünk neki kamillát.

– Nem akarok virágot szedni! Egek, talán mégis csak a játszótérre kellett volna mennünk. Végül is egy toporzékoló kisfiú azért tud alkotni a hisztizés színpadján, ha nagyon akar valamit. Vencel meg igencsak akaratos volt.

– Jó, szedünk egy üveggel – mutattam fel a befőttesüveget a kezemben -, és megyünk a játszótérre – adtam be a mentő ötletet.

– Nem szeretnék a játszótérre menni... Itt akarok maradni.

Meglepődötten néztem testvéremre, és egy kicsit talán el is mosolyodtam. Ő is szeret itt lenni! Az én titkos helyem, ami... már inkább a MI titkos helyünk lett a mai napon.

– És mit szeretnél itt csinálni? – fordultam kíváncsian felé.

– Te mit szoktál? – nézett rám, miután nem jutott eszébe – gyanítom – semmi érdekes.

– Rajzolni, énekelni és... rengeteget sétálni – soroltam egy-két apróságot.

– Sétáljunk! – nézett fel rám.

– Azt hittem, fáj a lábad.

– Nem is igaz! – fonta keresztbe a kezeit maga előtt.

Így elindultunk a réten, a gyönyörű időben. A lány szellő kellemesen simogatott, a nap sugarai pedig lágyan cirógatták az ember bőrét. A fák tövében megálltam kamillát szedni. Az tisztán látszott, hogy Vencel a virágszedés ügyében nem gondolta meg magát, mert az „lányos” dolog. Talált magának jobb elfoglaltságot. Néztem nevetve, ahogy a testvérem mindenáron igyekszik megfogni a pávaszemes lepkét, ami körülötünk repkedett. Amikor azonban az tova repült, kavicsokat kezdett el dobálni a vízbe. Ez már kevésbé tetszett. Direkt nem említettem meg neki a kacsázás dolgot.

– Vencel, gyere el a parttól! – kiáltottam neki oda, amikor odaért ahhoz a partszakaszhoz, ami az erősen hullámozó víz felé nyúlt.

– De miért? – nyafogta

– Mert veszélyes!

– De én a parton vagyok, ez nem víz!

– Gyere ide! – indultam el felé, miközben hangom parancsoló volt.

Nem szerettem sohasem így beszélni vele, de mindig kiprovokálta. Anyáék gyakran voltak távol, mi meg szinte az egész nyarat nagyiéknál töltöttük, és hát persze, testvérem és a vele járó fegyelmezés, védelmezés az én hatásköröm volt. Vencel jól ismerte ezt a hangnemet, ezért jónak látta felém indulni, bár arca dacos maradt. Megnyugodva visszafordultam, hogy leszedjem még azt a pár szálat, ami még hiányzott az üvegből. Egy-kettő... hét. Még egy csobbanás. Felnéztem újra a fűből, hogy újra az öcsémre szóljak, sőt már a szám is résnyire nyílt. Arcom azonban megdermedt. Vencel nem volt sehol.

– Vencel! Gyere ide!

Nem volt semmi válasz.

– Vencel, ez nem jó játék! Azonnal gyere ide! – hangom már nem volt határozott, hanem remegett.

Még mindig nem történt semmi. A rét madarai elhallgattak, a szellő sem susogott, csak a víz hullámozása hallatszott. A víz... Hirtelen felpattantam a földről, lábaim maguktól megiramodva egyenesen a part széle felé vették az irányt. Ugye nem... Ugye nem! Vencel elindult felém. Igen elindult felém, amikor én elfordultam... Édes istenem, mit tettem! Nem figyeltem oda rá. Nem is tud úszni... miért engedtem a part közelébe? Itt még öt másodperc is rengeteget számít! Oda kellett volna rá figyelnem. Csak hétéves! Miért nem vártam meg, amíg ideér? Miért hoztam egyáltalán ide? Mit tettem... A parthoz érve a víz már közel sem tűnt olyan gyönyörű csillogónak, mint távolról. Gyűlöltem, utáltam azokkal a hullámokkal együtt az egészet, a helyet, mindent! Szememmel folyamatosan vizslattam a sodrást, majd megláttam a leomlott partrészt és az elmerülő piros anyagot és az apró karocskát. Ösztönösen ugrottam a vízbe. A hideg végigfutott a testemen, ahogy a folyadék a bőrömhöz ért. A farmer hosszúnadrágom és a fehér pólóm pedig minden cseppet, amit csak lehetett, magába szívott, és húzott lefele. Nem láttam semmit a víz alatt. A sodrás felkapott, és vitt egyenesen. Karommal rásegítettem a tempóra, s amikor pár másodpercen belül a leomlott részhez érkeztem, a mélybe buktam és vakon nyújtottam ki a kezemet bízva, hogy talán még nem késő. Ujjaim hideg anyaghoz értek a sötétben. Megragadtam erősen, és a felszínre húztam a súlyos, apró testet. Vencel... köhögött egy aprót... a hátamra vettem, de karjai nem kapaszkodtak belém olyannyira, hogy megtartsa magát, ezért nekem kellett fognom. A sodrás tovább vitt minket. Fognom kellett, de ki kell mennünk a partra, amíg nem késő, azonban hiába kapálództam, a part egyre távolabb került. Sírni akartam. Sírni a kétségbeesésben, hogy tehetetlen vagyok, és ha bármi baja is lesz Vencelnek... újra megpróbáltam minden erőmmel a parthoz közelebb menni, esélytelenül. Sodort hátra messzebb, egyre messzebb. Lábam elfáradtak, nem bírtam ilyen tempóban ekkora súllyal tovább taposni. Utáltam ezt az egészet, a vizet,

a helyet, az átkozott időjárást, mindent, ami arra vezérelt, hogy ma én idejőjjek. Kiabálni akartam, üvölni, hogy segítség – de kinek? Nincs itt senki... Senki! Kezdtém feladni. Nem akartam, de minden ellenünk dolgozott. Én tettem... én tettem ezt az öcsémmel. Ha magam lennék, nem csorognának így a sós könnyek az arcomon. Én tettem, és én is felelek magamért, de ez nem rólam szólt. Ekkor láttam meg egy farönköt. Olyan gyorsan kaptam felé, ahogy csak lehetett. Vencel köhögött, most már erősebben. Még nem késtem el... A farönkhöz fogtam, és mindkét karommal erősen kapaszkodtam belé. Lábaimba új erő tért, a remény ereje. Minden erőmmel a parthoz közelebb igyekeztem jutni. A folyó sodrása is lassult, a part pedig egyre közelebb volt. A ruhám még mindig húzott lefele, de nem törődtem vele. A cél lebegett a szemem előtt, és végül eljött az a partszakasz, ahol kapóra jött langaléta termetem....

– Nagyon elgondolkodtál, és persze még mindig leelőzöl – hallottam magam mögül egy ismerős fiú hangot.

– Csak előjött egy-két emlékem, Vencel – fordultam meg egy csokornyí piaccsal a kezemben.

Majd beállt a csend közöttünk. Fújt a szél, és csicsergett megannyi madár... A héteves kislány igencsak sokat nőtt hat év alatt. Hangja mélyebb lett, haja kicsit sötétebb színt öltött, és nem is az élénken rikító piros póló, nadrág volt rajta, hanem sötétszürkére cserélte öltözékét. A szeme azonban ugyanolyan maradt, csak... szomorúbban tükröződött. Talán még nehezebben fogja fel, mint én, hogy napról napra elfogyok, míg végül hamarosan összeesek végleg. De nem akartam egy kórházban feküdni. Ugyanúgy bekövetkezne. Inkább itt vagyok, amíg lehetek, megteszem azt, amit eddig hanyagoltam. Az én időm hamarosan lejár.

– Én nem tudtalak megmenteni – mondta ki végül.

Ránéztem a testvéremre. Hat és félév volt köztünk. A korkülönbség nem kevés. De mégsem egy tizenhárom éves fiút láttam magam előtt. Sokkal inkább egy megtört embert. Megcsóváltam a fejemet.

– Tévedsz.

Erre felemelte lesütött tekintetét, és már nyitotta is a száját valamilyen magyarázkodás-félére.

– Tévedsz – vágtam ismét közbe, megismételve az előző kijelentésemet. – Számatalanszor megmentettél... Amikor rossz kedvem volt, felvidítottál. Amikor kellett meghallgattál, és színesebbé tetted a szürke életemet, ha piszkáltál vagy idegesítettél. Amikor meg neked kellett segítség, megbíztál bennem, és hozzám fordultál. Megtánítottad nekem, milyen dolgok a fontosak, és mivel nem kell foglalkozni. Köszönöm – mosolyogtam rá.

Vencel arcán vegyes érzelmek kavargtak, könnyek csillogtak a szemében, amiket sűrűn pislogva igyekezett elrejtetni, de azért egy apró mosoly is megjelent rajta, csak egész halványan. Felemelte a kezét, és kitörölte szemeiből a könnyeket. Végül odalépett mellém.

– Szedjünk még kamillákat!

TÓTH VIRÁG

Tóth Virág vagyok, az Eötvös József Gyakorló Általános Iskola és Gimnázium tanulója, 15 éves. Főleg verseket írok, de az utóbbi időben regényrészletekkel is próbálkoztam. Verseim középpontjában az emberi érzések állnak, számos írásomat a kisöcsém inspirálja.

Sokat pályáztam mostanában, ennek köszönhetően a Kerekasztal Színház által kiírt „Hívd fel a figyelmet egy társadalmi problémára” című pályázaton harmadik helyezést értem el. Versemből vitaszínházi előadás is készült, amit az iskolámban, és a nyíregyházi Művész Stúdióban is bemutattak. A munkáimat beküldtem a 42. Kárpát-medencei Sárvári Irodalmi táborba, amit középiskolás fiatalok számára írnak ki minden évben. Beke-rültem az első ötven diák közé, akik meghívást kaptak a sárvári táborba, ahol különböző műhelymunkák mellett irodalomról, írásról beszélgettünk. Nagyon sok hozzám hasonló emberrel ismerkedtem meg, óriási élmény volt. A zsűritől dicséretes oklevelet kaptam, a versemet publikálta a tábor antológiája. Szavalóversenyre is járok, élvezem a szövegtanu-lást. Első versem 8 évesen írtam egy szöcskéről, már akkor is kötődtem az állatokhoz. Az írás nekem lélekápolás is, a versek boldoggá tesznek. Szükségem van rájuk. Határozott elképzeléseim vannak egy bizonyos fantáziavilágról, amiben nap mint nap élek, és nem akarok visszajönni a valóságba.

Szivárványka (Drog)

Olyan aranyos vagy, ahogyan a szavaidban az utolsó betűk összefolynak az elsőkkel. Mész oda, ahol nem zavar semmi, de téged már a minden sem zavar. Remegő kezekkel keresed a tűt. Kell hozzá víz, keresel egy csöppet. A karodban nem jó, oda már túl sokat szúrtál. Röhögsz, a szemembe nézel, felemeled a nyelved, és az érbe szúrsz a tűvel. Lassan és körülményesen nyomod bele az anyagot, akkor beszélsz csak normálisan, ha van benned valami. Kell még, kell még, kell még. A kicsiny kis vágyaidd, arról, hogy szeret még az anyád, de már minden csak erről szól. Központi légüres tér anyagélet minden. A lerobbant park gyönyörű, szálldosnak benne egészségesként szárnya veszett, véres, nyeszlett madárkák. Neked így is tetszik. Az a kacska a szívedre ült. Az a sárga, Te vagy. Először csak csivített és repült szüntelen, most ücsörög nem létező tojásán a párját sem keresve. Együtt ültök, és kedvelitek egymást. Egy-egy szín, és egy-egy árnyalat belemosódott a látásodba, mosógépéletedben bemaszato-lják egymást a ruhák, nem akarsz kiöblítőzni, boldog vagy. Esetlen szavaidba néha-néha beakad egy mosoly, mint a pulcsin a cipzár, és se fel, se le nem tudod húzni. Halványan megjelenik a szemfehérjédben néhány piros ér, szirmokat bontanak benne az érzések. Te jó vagy, itt mindenki jó. Áthajol feletted a szivárványka újra, csókolja beléd a nevetést a földön, a szemedbe hullanak hajának tincsei, nem találod már a vénádat miatta. Pillangós mesekertbe sétálsz, otthagysz magamra. Milyen szép pöttyözött... feltéped az ujjadon a bőröd, édes csokifolyó ömlik belőle, habcsókhajó, rajta a fellege-kig zongoráz neked egy csokiba fulladt teknősbéka, a hátára fordul, és karjaiba dőlsz, ő pedig csak hintáztat veled, és tovább zenél, ameddig a Napig nem értek. Már érzed a

meleget, kellemes. Forró, éget, most már rossz nagyon, és sárga pötty. Fénymerülés...
Az ágyba vered a fejed. A lámpa szanaszét tört, darabjai a földön beszélgetnek veled.
Kicsit megégett az arcod, és az elmédben a repedések vitatkoznak velem. Tátva a szád,
belerepülnek a szeretetfoszlányok bogarakként, kimeredt a szemed, bámulsz rám, és
legközelebb majd magaddal viszel engem is...

Kétely

Hosszúra hagyott körmök befűrődnek
Mosolyogva, szembenézve a bőrrel
A gondolatok kézen fogva mocoognak
Az érzésekkel szétfeszítve

Minden rendben
Nem fog összegubancolódni semmi
Mi van bennem?
Szívrendetlenség

Oda utazok, ahová akarok
Sosem lesz olyan jó itt, mint ott
Testben maradok
Fejben mehetek

Piros, kicsi vulkán
Nem tör ki, csak óvatosan folyik
A kinyitás után
Kilazul a varrat

Magamba néztem
Miért lesz egy vágy rossz?
Még mindig nem értem
Ugyanolyan vagyok belül, mint a többiek

A szív, a máj, a lép, félek
Gyorsan összevarrom a testem
Hangos fantáziavilágban élek
Néha azért még kinyitom magam...

Szívbuokszytor

Hervadt virág egy őszi napon
Ráncos, idővájatos
Az életben járatos
Egy sápadt arc

Közel a föld
Az egyetlen barátja
Csíkos nejlonba
Bújtak a vágyak, csönd

Némán létezni
A raktárba, csíkos belsejébe
Dobálja az érzéseket
Koppanni hallja

Zaj az éjszakában
Csendricsaj levélben
Minden fában

Összeesett, ráncos bőr-élet
Remegő kéz
Szívkiolvadás
Minden százaz

Föld és aszfaltbarátság
Koszos, szakadt ruhák
Kóbor kutyák, sátoros fák
Mutogató kezek

Szívbuokszytor
Por és homok
Érzésfokok
Milyen idióta lépcső...

Bábki slány

Eldobva fekszem, magatehetetlenül
Játszanom kell az élettel, mert unatkozik
Mosolyt csalni elképzelt arcára
Nevető tárgyak, kitépelt cérnabranül

És itt van mindenki, aki eddig félt, együtt játszunk
Jajveszékélő hangok a sötétből
Suttogó, reményvesztett angyalok
Ismeretlen, kezek kapnak fel megint

Ócska, szaggatott pillangószárny függönyök
Poros színpad
Kényelmetlen ruhácska
Kellékek a tárgyaim

Új cérna jön
Donor vagyok, és továbbadom a vattáim
De a közönség csak kacag és tapsol
Megvarnak, hogy újra játszani tudjak

De mikor fények szegeződnek rám
Nem lehetek a magamé
Csak egy vad oroszlánnak álcázott
Keservesen síró bábki slány...